

udvalget minus Honduras og Panama, der stemte for).

II. Ifni og Spansk Sahara.

Behandlingen af områderne Ifni og Spansk Sahara indledtes med afhøring af en række petitionærer fra Spansk Sahara, de fleste af hvilke koloniudvalget havde hørt umiddelbart forinden. De forskellige grupper af petitionærer repræsenterede de nationale territoriale interesser, der knytter sig til dette territorium, d. v. s. marokkanske og mauritanske. Endvidere hørte udvalget en gruppe petitionærer, der gik ind for områdets fortsatte tilknytning til Spanien; den sidste gruppe gjorde ved dens besvarelse af de stillede spørgsmål et yderst ringe indtryk.

Debatten førtes i år i lighed med sidste år mellem Spanien, Marokko og Mauritien. Spanien fremkom umiddelbart efter afhøringen af petitionærerne med en kort udtalelse, i hvilken det bl. a. bekendtgjordes, at Spanien var rede til at modtage en FN-besøgsmission i Spansk Sahara, tillade eksileredes tilbagevenden til territoriet og lade befolkningen udøve sin selvbestemmelsesret. Dette løfte prægede naturligvis resten af debatten, og Spanien blev især fra afrikansk side genstand for en meget positiv omtale. Marokkos og Mauritiens repræsentanter hævdede hver for sig, at området rettelig tilhørte deres land. Der fremsattes fra mauritansk side ikke noget direkte krav på territoriet, men de sædvanlige geografiske, kulturelle og etniske argumenter blev fremført til støtte for påstanden om, at Spansk Sahara er en naturlig og integrerende del af Mauritien.

Udvalget vedtog den 15. december 1966 en resolution, der i den præambulære del bl. a. tager den spanske beslutning om at ville modtage en besøgsmission i territoriet til efterretning; den operative del (par. 3) anmoder den administrerende magt om at fremskynde afkoloniseringen af Ifni og – under hensyntagen til den indfødte befolknings ønsker – sammen med Marokkos regering at fastlægge fremgangsmåder for overførsel af magten i overensstemmelse med kolonideklarationen, (par. 4) opfordrer den administrerende magt til så tidligt som muligt – i overensstemmelse med den indfødte be-

folknings ønsker og i samråd med Mauritien og Marokko samt andre interesserede parter – at bestemme fremgangsmåden for afholdelse af en folkeafstemning i Spansk Sahara under FN's auspicer for derigennem at sætte befolkningen i stand til at udøve sin ret til selvbestemmelse og med henblik herpå a) at skabe et godt klima for afholdelse af en folkeafstemning på fri og demokratisk basis bl. a. ved at tillade eksilerede at vende tilbage til territoriet, b) at sikre at kun den indfødte befolkning deltager i afstemningen, c) at afholde sig fra enhver handling, som vil kunne forsinke afkoloniseringsprocessen og d) at yde en FN-besøgsmission alle nødvendige faciliteter for at den aktivt kan deltage i organiseringen og afholdelsen af folkeafstemningen og (par. 5) opfordrer generalsekretæren til straks i samråd med den administrerende magt og koloniudvalget at udnævne en særlig mission, som skal sendes til Spansk Sahara for at foreslå praktiske skridt til den fulde gennemførelse af Generalforsamlingens resolutioner.

Resolutionsforslaget blev vedtaget med 84 stemmer for (herunder alle de nordiske lande), 2 (Portugal og Spanien) imod, medens 7 (Frankrig, Honduras, Mexico, Panama, Sydafrika, USA og Uruguay) afstod. Forinden havde været afholdt delafstemning om ordene „i samråd med Mauritien og Marokko samt andre interesserede parter“ i operative par. 4; de vedtoges med 64 stemmer for (herunder de nordiske lande), 3 (Portugal, Spanien og Sydafrika) imod, medens 25 afstod (vestlige samt latinamerikanske lande).

Resolutionen (res. 2229) vedtoges af plenarforsamlingen den 20. december 1966 med 105 stemmer for og 2 imod, medens 8 afstod. Den ovennævnte passus i operative par. 4 vedtoges ved delafstemning med 75 stemmer for og 3 imod, medens 37 afstod (samme stemmemønster som i udvalget).

4. udvalgs beretning: A/6623.

Oman.

(Dagsordenens punkt 70).

4. udvalg behandlede i tidsrummet 13.-17. december 1966 spørgsmålet vedrørende Oman.